

Arrest

nr. 288 769 van 10 mei 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & F. LAURENT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. PAQUOT *loco* advocaten D. ANDRIEN & F. LAURENT en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen als niet-begeleide minderjarige België binnen op 8 november 2020 en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 24 maart 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, H.K.L. (°1998), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent een Pashtou van etnische origine en soennitisch moslim. U bent afkomstig uit het dorp Sawdaray, gelegen in het district

Kama van de provincie Nangarhar. Hier woonde u samen met uw ouders, zus en twee broers. Uw vader was veehouder en verkocht jonge dieren in de bazaar van het districtscentrum Sangar Sarai. Ongeveer zes jaar geleden stierf uw vader een natuurlijke dood. Vervolgens gingen jullie bij uw grootvader langs moederszijde verblijven, die in het huis naast jullie woonde. U ging nooit naar school, maar volgde verschillende jaren lessen in de madrassa. Overdag zorgde u voor de dieren en ging ermee naar de bergen.

De taliban kwamen wel vaker naar de madrassa om jongens met een leeftijd van ongeveer 15 of 16 jaar aan te spreken, zodat ze zouden deelnemen aan hun jihad. Op een bepaald moment spraken de taliban ook u aan. In eerste instantie stemde u in, maar toen u dit thuis aan uw grootvader vertelde, zei hij dat de taliban geen goede personen zijn en mocht u niet langer naar de madrassa gaan. Uw grootvader ging wel nog steeds bidden in de moskee. Hier spraken de taliban hem dagelijks aan omtrent u. Uw grootvader weigerde echter in te gaan op hun eis om u jihad te laten doen. Vier dagen nadat u gestopt was met de madrassa kwamen de taliban 's nachts, rond 23u of 24u, naar jullie huis. Ze vielen het huis binnen en er brak paniek uit. Iedereen begon weg te lopen. Toen u een lid van de taliban voorbijliep, sloeg hij u met zijn wapen op uw hoofd. Het begon te bloeden, maar u kon doorlopen en ontsnappen. Uw twee maternale ooms waren ook aanwezig. De jongste oom S.H. kon ontsnappen, maar de oudste N.M. werd meegenomen door de taliban. Drie of vier dagen later was u samen met uw broer onderweg met de dieren toen u een lichaam zag liggen. Toen u dichterbij kwam, merkte u dat het uw oom N.M. was. Uw broer ging uw moeder verwittigen. U verloor het bewustzijn en werd naar het ziekenhuis gebracht. Die dag werd uw oom begraven. Zowel de mullahs van het dorp, die banden hadden met de taliban, als personen van het districtshuis, bijvoorbeeld de politiechef, waren aanwezig. De taliban liepen weg, maar het districtshoofd was op de hoogte van de situatie. Hij vertelde jullie dat hij een klacht zou registreren, maar hier verder geen gevolg aan kon geven. Uw grootvader ging vervolgens samen met een aantal andere oudsten van het dorp naar het districtshuis om klacht in te dienen. Hierna bleven de taliban uw grootvader contacteren om te vragen dat ze u zouden jihad laten voeren. Vervolgens achtte uw grootvader de kans reëel dat u en uw jongere oom vroeg of laat problemen zouden krijgen en dat het beter was om het land te verlaten. Hij regelde een smokkelaar en u en uw oom vertrokken samen naar Nimroz. Aan de grens met Iran verloor u uw oom en tot op heden heeft zowel u als uw familie geen nieuws van hen.

U verliet bijgevolg op 17 februari 2020 Afghanistan en reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Oostenrijk (waar u op 28/10/2020 een verzoek indiende om internationale bescherming), Duitsland en Frankrijk naar België, waar u aankwam op 8 november 2020. U diende hier uw verzoek om internationale bescherming in op 9 november 2020, waarbij u verklaarde minderjarig te zijn. De Dienst Vreemdelingenzaken verzocht Oostenrijk om overname van uw verzoek. Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de taliban, daar u zich niet aansloot bij hen om jihad te voeren. Tot op heden wordt uw familie aangesproken door de taliban omtrent u.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: uw taskara (origineel), een vertaling van uw geboortecertificaat (kopie), verschillende medische en psychologische attesten (dossier opvangcentrum 3/11/2020, brief dokter Klinik St. Josef dd. 5/02/2021, brief verpleegster OC M. dd. 9/02/2021, medisch attest inzake littekens dd. 15/04/2021 en medisch attest dd. 9/04/2021, psychologisch verslag dd. 3/05/2021) en de envelop waarmee de documenten naar u werden opgestuurd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten, moet er immers op worden gewezen dat deze niet aantonen dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Uit de medische documenten komt naar voren dat symptomen gelinkt aan PTSD werden vastgesteld: nachtmerries, slaapproblemen, stress, hoofdpijn, depressieve stemmingen, concentratieproblemen, buikpijn, en angst- en paniekaanvallen. Inzake dit alles wordt u psychologisch en medicamenteus behandeld en verder opgevolgd. U gaf zelf ook aan dat de psychologische begeleiding en de medicatie die u neemt u helpen (CGVS p. 2, 3). Nog voor de start van het persoonlijk onderhoud werd er opgemerkt dat er geen vertrouwenspersoon aanwezig

was, die het onderhoud zou meevolgen. Er werd u de keuze gegeven om het onderhoud op een ander moment te laten doorgaan met een vertrouwenspersoon of op dat moment te starten zonder (CGVS, p.2). U haalde zelf aan dat u die dag wilde starten, daar het u was die uw verhaal moest vertellen, of dit nu met of zonder vertrouwenspersoon zou zijn. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op 4 mei 2021 op het CGVS werd u gevraagd of u zich goed voelde om het interview die dag af te leggen, waarop u ja antwoordde (CGVS, p.2). Verder werd u meegedeeld dat u het zeker moest melden wanneer u zich niet goed zou voelen, dat er altijd een extra pauze kon gehouden worden, en dat er geen tijdsdruk was om alles diezelfde dag te behandelen (CGVS, p.2). Na de eerste pauze werd u opnieuw gevraagd of u zich nog steeds in orde voelde en het zag zitten om verder te doen, opnieuw antwoordde u instemmend (CGVS, p.14). Hierna werd er nog tweemaal gepauzeerd op uw aanvraag. Er werden ook geen ernstige moeilijkheden vastgesteld gedurende het persoonlijk onderhoud. Ook op het einde van het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of u het gevoel had dat u alles hebt kunnen vertellen tijdens het onderhoud, waarop u opnieuw bevestigend antwoordde, en ook uw advocaat maakte geen opmerkingen over het verloop van het persoonlijk onderhoud (CGVS, p.27).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Allereerst dient aangehaald te worden dat uw algemene geloofwaardigheid al in ernstige mate ondermijnd is door uw verklaringen over uw identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS stelt immers vast dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U verklaarde bij de inschrijving van uw asielaanvraag op 9 november 2020 dat u geboren bent op 5 augustus 2005 (zie Registratie VIB), hetgeen betekent dat u op het moment van inschrijving in België zestien jaar zou geweest zijn. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS op 4 mei 2021 verklaart u 17 jaar te zijn en verwijst naar de verklaringen van uw grootvader (CGVS, p.5). De taskara die u neerlegde stelt dat u 16 jaar was in 1399 (=2020). Bij het medisch onderzoek uitgevoerd door het Universitair ziekenhuis Antwerpen op 24 november 2020, werd echter vastgesteld dat u sowieso ouder bent dan 18 jaar, waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is (Federale overheidsdienst justitie, 26/11/2020). Uw taskara volstaat niet om hier een ander licht op te werpen. Zoals uit bijgevoegde objectieve informatie blijkt hebben Afghaanse (identiteits-)documenten weinig bewijswaarde, daar ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper te onderscheiden van authentieke. Overigens dient hierbij te worden vermeld dat de voorgelegde taskara opgemaakt werd in Afghanistan in uw afwezigheid, u verklaarde namelijk dat uw grootvader een nieuwe ging vragen na uw vertrek, wat de bewijswaarde van dergelijk stuk toch al danig relativeert (CGVS p. 4). De vaststelling, dat u initieel de Belgische autoriteiten probeerde te misleiden wat betreft uw leeftijd, houdt al een eerste negatieve indicatie in met betrekking tot uw algemene geloofwaardigheid.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban, daar u zich niet aansloot bij hen om jihad te doen. Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent echter dat u er niet in slaagt deze vrees aannemelijk te maken doorheen het persoonlijk onderhoud.

Zo is het een vraagteken waarom de taliban u kost wat kost zouden hebben willen rekruteren. Er waren reeds jongens die zich op eigen initiatief aansloten bij de taliban, nadat de taliban kwamen preken in de madrassa (CGVS, p.22). Waarom de taliban bijgevolg nog gedwongen rekruteringen dienden uit te voeren, is onduidelijk. Ook uit objectieve informatie blijkt dat gedwongen rekrutering amper voorkomt bij de taliban. Het blijkt immers dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op de lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familie en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. Bovendien blijkt uit deze informatie van het CGVS dat de taliban in veel regio's als de overwinnende partij wordt beschouwd en veel vrijwillige strijders ter beschikking hebben zodat ze niet onder dwang hoeven te rekruteren. In andere regio's is er meer nood aan bijkomende strijders, maar ook daar is het gebruik van gedwongen rekrutering uitzonderlijk. De taliban verkiezen zelf te strijden en vragen enkel in geval van een ernstig tekort aan strijders aan lokale leiders om strijders te voorzien. Een kopie van deze informatie werd

aan het administratieve dossier toegevoegd. Dat de taliban een klopjacht op u zouden houden om u gedwongen te rekruteren, is dan ook weinig geloofwaardig.

Verder is het opvallend dat u en uw familie ongetwijfeld op de hoogte waren van het feit dat de taliban jongens (van 15-16 jaar) in de madrassa kwamen rekruteren, maar dat u toch gewoon verder les bleef volgen in die madrassa. Daarbovenop werden geen maatregelen genomen om uw rekrutering te vermijden. U haalt aan dat in het verleden reeds jongens beïnvloed werden door de taliban en zich ofwel aansloten bij hen ofwel samen met hun familie zochten naar een oplossing (CGVS, p.21). Ook zegt u dat de mensen in het dorp er wel van op de hoogte waren, maar dat ze er niets tegen durfden of konden inbrengen (CGVS, p.22). U geconfronteerd met het gegeven waarom u dan niet eerder vertrok om de rekrutering te ontlopen, stelt u dat u niet wist dat ze u ook zouden willen rekruteren, dat het de eerste maal was dat u hen over jullie hoorde praten (CGVS, p.23). Dit is echter een allesbehalve afdoende verklaring. Als er de hele tijd jongens van ongeveer 15-16 jaar gerekruteerd werden in de madrassa, dan zal het logischerwijs ook uw beurt zijn wanneer u deze leeftijd bereikt. Dat u bijgevolg niet op de hoogte zou geweest zijn dat ze dit aan u konden vragen, slaat nergens op. Nogmaals herhaald waarom u dan niet eerder vertrok, geeft u aan dat ze iemand vroeg of laat toch op het spoor zouden komen, zelfs als je naar een ander district zou vertrekken (CGVS, p.23). Opnieuw verklaart dit geenszins waarom u of uw familie op voorhand geen maatregelen namen. Het was duidelijk dat uw beurt zou komen. Dat u en uw familie bijgevolg geen stappen ondernamen om u in veiligheid te brengen of de rekrutering te vermijden, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze gedwongen rekrutering door de taliban.

Voorts bent u niet in staat enige duiding te geven bij de talibanleden die naar de madrassa of het cricketveld kwamen. Nochtans kwamen deze wekelijks langs (CGVS, p.21). Zelfs wanneer dit niet telkens dezelfde leden betreft, kan toch verwacht worden dat u enige notie heeft van wie deze personen zijn. Deze lokale taliban, die de moeite doen om naar de madrassa of het dorp te komen, moeten toch enige bekendheid hebben in de regio. Bovendien wensen ze het vertrouwen te winnen van de jongens, zodat deze zich vrijwillig zouden aansluiten. Dat ze zichzelf dan nooit zouden hebben voorgesteld, is dan ook weinig aannemelijk. Uw verklaringen komen derhalve niet doorleefd over, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan van u, die op het ogenblik van dat deze feiten zich voordeden reeds meerderjarig was, redelijkerwijze verwacht worden dat u hieromtrent gedetailleerde verklaringen aflegt en ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren, al dan niet nadien de feiten, met betrekking tot de essentiële elementen van uw relaas waarvan u geen kennis heeft.

Ook handelen de taliban weinig naargelang hun vermeende gedwongen rekrutering. Zo geven ze aan dat u zich moest voorbereiden om mee te gaan, maar zeggen ze geenszins wanneer dit zal zijn (CGVS, p.23). Bijgevolg geven ze u alle vrijheid om te vluchten en aan hun rekrutering te ontkomen. Wanneer de taliban echter dermate nood hebben aan rekruten, dat ze zelfs zouden overgaan tot een gedwongen rekrutering, kan verwacht worden dat ze er alles aan zouden doen om ontsnaptingen te voorkomen. Het ondermijnt de geloofwaardigheid van hun gedwongen rekrutering dat ze hier geen oog voor hebben. Toen de taliban uw huis binnenvielen, lijkt u vrij makkelijk te zijn kunnen ontsnappen. Zelfs toen een lid van de taliban u met zijn wapen op het hoofd sloeg, was u in staat weg te lopen. Na twee of drie uur kon u zonder problemen terugkeren naar uw huis, waarbij de taliban blijkbaar geen oogje in het zeil hielden (CGVS, p.24). Na dit voorval, waarbij uw oudere oom N.M. zou ontvoerd zijn, blijft u vervolgens gewoon buitenshuis komen en gaat u verder op pad met de dieren (CGVS, p.20). Op die manier ontdekte u het lichaam van uw oom. Dat u echter opnieuw geen voorzorgsmaatregelen lijkt te nemen en u zich verder buitenshuis bleef begeven zonder enige bescherming tegen de taliban, terwijl deze naar u op zoek waren, ondermijnt de geloofwaardigheid van hun vermeende bedreigingen ten zeerste.

Tot slot kunt u zonder problemen het dorp verlaten en werd u persoonlijk niet meer benaderd door de taliban. Alleen uw grootvader werd nog aangesproken omtrent u en ontving ook bedreigingen. Zo stelden de taliban dat hij voor zijn leven moest vrezen en dat ze jullie huis in brand zouden steken, indien u geen jihad zou doen (CGVS, p.23). Echter bleef uw grootvader weigeren, stuurde hij u niet naar de taliban en hielp u daarenboven zelfs de regio ontvluchten. Dat de taliban hun bedreigingen geenszins nakomen, maar uw grootvader tot op heden alleen maar mondeling zouden aanspreken ondanks hun eerdere ernstige dreigementen, doet de wenkbrauwen fronsen. U haalt aan dat de taliban niets zeggen tegen oudere of bejaarde personen en dat ze hem sparen (CGVS, p.25). Waarom de taliban bijgevolg in eerste plaats uw grootvader zouden bedreigen om u over te leveren, blijft dan ook een vraagteken. Dat uw familie zonder verdere problemen in het dorp kan verblijven, nadat ze de taliban allesbehalve gehoorzaamden, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vermeende problemen met de taliban.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw verzoek kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw taskara en geboortecertificaat bewijzen hoogstens uw nationaliteit en herkomst, hetgeen hier niet betwist wordt. Echter werd supra reeds opgemerkt dat aan dergelijke documenten weinig bewijswaarde kan gehecht worden, zie bijgevoegde objectieve informatie. Hiernaast legt u nog enkele medische en psychologische attesten voor. Deze zeggen iets over uw mentale toestand maar tonen geen actuele vrees in uw hoofd aan door de aangehaalde elementen supra. Ze bieden evenmin een verklaring voor de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid inzake uw vrees voor vervolging ten aanzien van Afghanistan. Uit de attesten blijkt dat u lijdt aan nachtmerries, slaapproblemen, stress, hoofdpijn, depressieve stemmingen, concentratieproblemen, buikpijn, angst- en paniekaanvallen. Er wordt verwezen naar symptomen van PTSD, evenwel zonder zekerheid of uitsluiting te bieden over de oorzaak hiervan. Zo wordt gesteld dat u aanhaalt dat deze traumatische herinneringen te wijten zijn aan de problemen die u en uw familie kenden met de taliban en waardoor u Afghanistan diende te verlaten. U gaf aan dat dit kwam door de slagen op uw hoofd door een talibanlid. Een medisch attest is echter geen sluitend bewijs van de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen of mentale problemen werden opgelopen. Een arts kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen of problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Dit geldt ook voor psychologische attesten. Uit de voorgelegde attesten blijkt ook dat de arts zich baseerde op uw verklaringen over de eerder meegemaakte traumatiserende gebeurtenissen. Dit geldt evenzeer voor het attest waarin vaststelling gedaan werd omtrent enkele littekens die u heeft. Er kan hieruit geenszins afgeleid worden in welke omstandigheden u desbetreffende littekens op uw hoofd opliep. Bijgevolg kan dit attest geen bewijswaarde leveren inzake uw vermeende problemen met de taliban.

Hierbij verwijst het CGVS nog naar het feit dat u voor medische klachten die geen verband houden met de Vluchtelingenconventie beroep dient te doen op andere procedures, namelijk een verzoek tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 4/05/2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.*

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met

volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei

2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan**

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan**

Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende

ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale

bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofd omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze

reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C.Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft middels haar nota met opmerkingen van 20 mei 2022 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzocht om de voorliggende zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen of de synthesememorie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen synthesememorie zal neerleggen of van de synthesememorie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten."

Verzoeker heeft in de voorliggende zaak op 27 mei 2022 laten weten niet te kunnen instemmen met het verzoek tot behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het bezwaar van verzoeker wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure, voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 9.3 van het Verdrag inzake de rechten van het kind, van de artikelen 18, 24 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 16 en 25 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 20 en 23 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn

2011/95/EU) en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet. Hij maakt tevens gewag van een manifeste appreciatiefout.

3.1.2. Volgens artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet er rekening worden gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, wat *in casu* niet correct wordt gedaan. De verwerende partij begaat hier volgens verzoeker een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie te weerhouden en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten te maken.

Wat de toekenning van de vluchtelingenstatus betreft, wijst verzoeker vooreerst op zijn kwetsbaarheid en zijn leeftijd. Hij betoogt enerzijds dat het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) rekening had moeten houden met het feit dat hij geen schoolopleiding genoten heeft, hij nooit naar school ging en analfabeet is. Bovendien, aldus verzoeker, lijdt hij aan psychische problemen en heeft hij het commissariaat-generaal verschillende attesten bezorgd. Ondanks deze problemen heeft hij zich tijdens zijn persoonlijk onderhoud geenszins tegengesproken. In de bestreden beslissing is immers geen sprake van enige tegenstrijdigheid, maar wordt enkel verwezen naar wat “*waarschijnlijk*” lijkt. Anderzijds voert verzoeker aan dat hij zich heeft gebaseerd op zijn taskara en op de verklaringen van zijn grootvader om zijn leeftijd te kennen. De datum die hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken opgaf, 5 augustus 2005, komt volgens hem nagenoeg overeen met deze gegeven tijdens het persoonlijk onderhoud. Sinds hij in België is, zo stelt verzoeker, heeft hij consequent verklaringen afgelegd over zijn leeftijd. Toen hij hier aankwam, zei hij dat hij ongeveer zestien jaar was. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, iets minder dan een jaar later, verklaarde hij dat hij zeventien jaar was, wat volkomen logisch is. Aangezien verzoeker de data en de maanden niet kent, kan hij onmogelijk nauwkeuriger zijn over zijn leeftijd. Op geen enkel moment tijdens het persoonlijk onderhoud, aldus verzoeker, heeft de *protection officer* hem gevraagd naar het verschil met de leeftijd van de medische test, zodat hij zijn standpunt zou kunnen toelichten. Bovendien, nog steeds volgens verzoeker, kan het commissariaat-generaal zich niet uitsluitend op de leeftijdtest baseren om daaruit af te leiden dat hij valse verklaringen over zijn leeftijd heeft afgelegd. In Afghanistan doet de precieze leeftijd van een persoon er niet toe. Bovendien tonen verschillende bronnen (waaruit verzoeker citeert) aan dat Afghanen zich over het algemeen niet bewust zijn van hun leeftijd. Het feit dat Afghanen hun leeftijd niet kennen, betekent dat de geboortedatum op hun taskara vaak willekeurig wordt gekozen op basis van hun fysieke verschijning. Verder stelt verzoeker, onder citering van rechtspraak van de Raad, dat de foutmarge ten gunste van de verzoeker moet worden toegepast. Ook had het commissariaat-generaal rekening moeten houden met zijn (originele) taskara en geboorteakte. Het commissariaat-generaal, aldus verzoeker, verwerpt in het algemeen, zonder enige *in concreto* analyse, de bewijskracht van elk identiteitsdocument in Afghanistan. Dat Afghaanse documenten weinig bewijswaarde hebben, betekent niet dat het commissariaat-generaal niet verplicht is de door verzoeker overgelegde documenten *in concreto* te analyseren, zo niet zou het onmogelijk zijn voor een persoon uit Afghanistan om zijn identiteit en vrees te bewijzen. Zodra verzoeker de originele versie van zijn taskara had overgelegd, had het commissariaat-generaal de gelegenheid om deze *in concreto* op haar authenticiteit te onderzoeken. Verzoeker verwijst in dit verband andermaal naar rechtspraak van de Raad. Verder is de redenering van het commissariaat-generaal volgens verzoeker eveneens tegenstrijdig, aangezien zijn nationaliteit en herkomst niet in twijfel worden getrokken, zoals blijkt uit zijn taskara en geboorteakte, en waardoor er enige bewijskracht aan deze documenten wordt toegekend. Door zonder enige concrete analyse automatisch te concluderen dat de aanwezige documenten frauduleus zijn, gaat de verwerende partij, zo besluit verzoeker, in tegen de algemene verplichting van elke autoriteit om de elementen van het dossier grondig te onderzoeken teneinde met volledige kennis van zaken en rekening houdend met alle elementen van het dossier een beslissing te kunnen nemen.

In verband met de beoordeling in de bestreden beslissing dat het onwaarschijnlijk is dat de taliban “*kost wat kost*” zouden proberen verzoeker te rekruteren aangezien er reeds jongens waren die zich op eigen initiatief aansloten bij de taliban en uit objectieve informatie blijkt dat gedwongen rekrutering amper voorkomt, stelt het verzoekschrift dat de beschikbare documentatie verzoekers verklaringen betreffende zijn rekrutering net bevestigt. Verzoeker verwijst hiervoor naar Asyls, “*Afghanistan - COI Repository, 1st September 2021 – 31 August 2022*”, (stuk 3 bij het verzoekschrift), OSAR, “*Afghanistan : Profils à risque*”, 31 oktober 2021, (vermelding *weblink*) en L’express, “*Le calvaire d’un adolescent afghan recruté de force par les talibans*”, 9 augustus 2021 (vermelding *weblink*). Volgens verzoeker bevestigt deze informatie dat gedwongen rekrutering door de taliban een realiteit is. De taliban proberen eerst jongeren te overhalen zich bij hen aan te sluiten. Weigeren zij, dan worden zij onder dwang gerekruteerd of dreigen zij ernstige schade op te lopen. Verzoeker was oud genoeg om gerekruteerd te worden door de taliban en leeftijd is uiteindelijk niet het enige criterium dat in aanmerking wordt genomen in het kader van de rekrutering. Bovendien, aldus verzoeker, bevestigt de beschikbare informatie ook dat de taliban de toegang tot het

onderwijs belemmeren. Waar het commissariaat-generaal het onlogisch vond dat verzoeker naar de madrassa ging indien hij wist dat de taliban hem waarschijnlijk zouden rekruteren, betoogt verzoeker dat in Afghanistan de meeste kinderen naar de madrassa gaan en dat hij niet kon weten dat hij gedwongen zou worden de taliban te volgen. Verzoeker wenst hier nog aan toe te voegen dat het onmogelijk is om veilig te leven in Afghanistan. Het was gevaarlijk om naar de madrassa te blijven gaan, maar het was één van de vele risico's, vooral omdat hij in een regio woonde waar veel mensen banden hadden met de taliban die er over het dorp regeerden. Tot slot stelt verzoeker dat hij niet kon weten dat hij het rechtstreekse doelwit zou worden, aangezien hij dacht dat de taliban mensen met een bepaald profiel rekruteerden. Het is volgens hem dan ook logisch dat hij en zijn familie geen bijzondere voorzorgsmaatregelen hebben genomen. Hij dacht redelijkerwijze dat, wanneer de taliban naar de madrassa kwamen om hem te overtuigen, hij zou weigeren of een oplossing zou vinden. Hij dacht dat de weggehaalde jongeren vertrokken omdat zij gebrainwasht en overtuigd waren.

In verband met de bemerking in de bestreden beslissing dat hij niet veel informatie kon verstrekken over de taliban die naar de madrassa kwamen, werpt verzoeker op dat hij enerzijds verklaard heeft dat hij ten tijde van de feiten minderjarig was en dat hij anderzijds aan psychologische problemen lijdt als gevolg van zijn problemen met de taliban. Het is volgens hem dan ook volstrekt logisch dat hij zich niets herinnert van de mensen die hem schade hebben berokkend en die hem ertoe hebben aangezet Afghanistan te verlaten.

Aangaande de in de bestreden beslissing geopperde onwaarschijnlijkheid van de gedragingen van de taliban voert verzoeker aan dat het onmogelijk is voor de verwerende partij om zich in de schoenen van de taliban te plaatsen. Verder lijkt het hem logisch dat de taliban eerst proberen de jongeren in de madrassa te overtuigen en geleidelijk geweld gebruiken als zij merken dat de jongeren niet willen toetreden. Het feit dat de taliban aan gedwongen rekrutering doen, betekent niet dat zij automatisch en rechtstreeks jongeren met geweld meenemen. Waar de verwerende partij zich erover verbaast dat verzoeker na het bezoek van de taliban weer thuis is gaan wonen, herneemt verzoeker zijn verklaring dat hij pas naar huis terugkeerde toen hij zag dat de *pick-up* van de taliban er niet meer was en stelt hij dat hij tussen de dag van het bezoek van de taliban en de dag van de ceremonie van zijn oom niet is thuisgebleven, maar dat hij zich gedurende die paar dagen op verschillende plaatsen had verstopt. Bovendien blijkt uit zijn verklaringen niet dat hij beweerde toen te zijn thuisgebleven en het is hem nooit duidelijk gevraagd waar hij was die paar dagen. Hij besluit dat uit zijn verklaringen zeker niet kan worden afgeleid dat hij gedurende die paar dagen thuis is gebleven.

Dat hij zijn dorp zonder problemen heeft kunnen verlaten, kan volgens verzoeker niet als waar worden beschouwd daar hij zijn dorp pas twee dagen na de ceremonie verliet. Verder vindt hij het onwaarschijnlijk dat zijn gezin nog ernstiger problemen zou hebben gehad toen hij niet langer in Afghanistan was en zijn familie hem niet kon terugbrengen. Hij herhaalt verder dat de taliban zijn oudste oom, de voornaamste verzorger van zijn gezin, ontvoerden en vermoorden. De enige andere personen van zijn familie die zich bij de taliban hadden kunnen aansluiten, hijzelf en zijn jongste oom, zijn gevlucht. Het is volgens verzoeker dan ook niet onaannemelijk dat zijn grootvader, moeder en jongere broers geen gevolgen hebben ondervonden aangezien ze niet van belang zijn voor de taliban.

Tot slot haalt verzoeker aan dat hij verschillende psychologische attesten heeft overgelegd, alsmede een medisch rapport waarin melding wordt gemaakt van zijn verwondingen. De verwerende partij was op zijn minst dan ook verplicht te proberen de oorzaak van de littekens en het psychologisch trauma te onderzoeken, hetgeen niet is gebeurd. Door eenvoudigweg alle door hem neergelegde medische stukken af te wijzen, zonder deze te analyseren en de oorzaak van de littekens in twijfel te trekken, heeft de verwerende partij haar verplichtingen miskend. Verzoeker stelt tot slot dat hij door zijn medische problemen ook paniekaanvallen heeft, waarmee het commissariaat-generaal rekening had moeten houden bij de risicobeoordeling in geval van terugkeer.

Aangaande het risico voor vervolging en ernstige schade bij terugkeer uit Europa, haalt verzoeker aan dat uit verschillende rapporten (waaruit hij citeert) blijkt dat de taliban, allen die naar Europa zijn gevlucht of gebleven, beschouwen als hun vijanden, als spionnen of als ongelovigen. Momenteel hebben de taliban de volledige controle over het grondgebied en de staatsinstellingen, waardoor zij iedereen kunnen identificeren die terugkeert naar Afghanistan. In geval van terugkeer zal verzoeker, die buiten Afghanistan heeft verbleven, onder meer in Europa, rechtstreeks door de taliban worden geïdentificeerd en in een categorie worden ingedeeld. Vanwege zijn verblijf in Europa is het zeer waarschijnlijk dat hij mishandeld zal worden. Sinds de taliban aan de macht zijn, zijn er talrijke rapporten over buitengerechtelijke executies en gedwongen verdwijningen. Verzoeker citeert uit meerdere van deze rapporten. Verzoeker stelt voorts

dat het onmogelijk is objectieve informatie te verkrijgen die de veiligheid bevestigt van eenieder die naar Afghanistan is teruggekeerd en dat er thans niet de nodige informatie beschikbaar is om te garanderen dat degenen die naar Afghanistan zijn teruggekeerd niet zullen worden mishandeld ten gevolge van hun verblijf in Europa.

Vervolgens gaat verzoeker in op het risico op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, als gevolg van de precaire socio-economische en de humanitaire situatie in Afghanistan.

Om een beroep te kunnen doen op artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, lijkt het noodzakelijk dat de humanitaire crisis of de sociaaleconomische situatie die het niveau van ernst van artikel 3 van het EVRM zou bereiken, het gevolg is van opzettelijk of nalatig handelen door overheids- of niet-overheidsactoren. Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest *M'Bodj* (HvJ 18 december 2014, *Mohamed M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13) de inhoud van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn verduidelijkt. De verantwoordelijkheid van de betrokken actoren kan echter niet al te strikt worden geïnterpreteerd zonder de inhoud van de subsidiaire bescherming te ondermijnen. Hoewel uit de Kwalificatierichtlijn volgt dat de toepassing van subsidiaire bescherming verantwoordelijkheid van de actoren vereist, impliceert deze verantwoordelijkheid luidens het verzoekschrift niet dat deze actoren vrijwillig handelen, zonder welke artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn zinloos zou zijn.

In casu kan de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan volgens verzoeker worden gelijkgesteld met de extreme humanitaire situatie in Somalië, zoals beschreven in de zaal "*Sufi en Elmi*". Voordat de taliban de macht overnamen, leefde de Afghaanse regering al verscheidene jaren van internationale hulp en zag zij de verduistering van deze hulp door de vingers. De machtsovername door de taliban maakte een einde aan de internationale hulp die vele Afghanen in staat stelde te overleven. De humanitaire crisis wordt volgens verzoeker aldus nog verergerd door het optreden van de Afghaanse staat, die nu volledig door de taliban worden gecontroleerd. Deze crisis is nog verergerd door de blokkering van de hulp door internationale actoren. Artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet vereist niet dat de vervolging uitsluitend en alleen wordt veroorzaakt door de genoemde actoren. *In casu* zijn de economische crisis en de daaruit voortvloeiende rampzalige omstandigheden verergerd door het einde van de internationale hulp en door de taliban die belastingen eisen en de bevolking voedsel ontnemen. Verzoeker verwijst naar meerdere bronnen en naar arrest nr. 257 586 van de Raad van 1 juli 2021. Verzoeker besluit dat zijn situatie in geval van terugkeer naar Afghanistan moet worden geacht binnen de werkingssfeer van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te vallen.

Aangaande de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan en het risico op ernstige schade, als bepaald in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, werpt verzoeker op dat, in tegenstelling tot wat wordt beweerd in de bestreden beslissing, de veiligheidssituatie in Afghanistan bijzonder zorgwekkend blijft, aangezien meer dan duizend burgers het leven hebben verloren sinds de taliban aan de macht zijn gekomen. In het verslag "*Afghanistan : COI Repository, 1st september 2021 – 17 August 2022*" van Asylos (stuk 3 bij het verzoekschrift) worden talrijke incidenten genoemd die zich hebben voorgedaan sedert de taliban de macht hebben overgenomen. Volgens verzoeker had de verwerende partij enerzijds rekening moeten houden met recentere rapporten dan deze door haar gehanteerd aangezien de veiligheidssituatie in Afghanistan bijzonder volatiel is. Anderzijds blijkt bijvoorbeeld uit het verslag EASO van januari 2022 dat veel organisaties/personen die informatie verstrekken over de situatie in Afghanistan niet meer aanwezig zijn sinds de taliban de macht hebben overgenomen. Verzoeker acht de bestreden beslissing dan ook voorbarig en deze dient ten minste te worden vernietigd totdat een betrouwbaar en volledig informatieverslag wordt opgesteld. Bovendien, vóór de machtsovername door de taliban, verleende het commissariaat-generaal de subsidiaire beschermingsstatus aan personen uit bepaalde districten/provincies waar de taliban sterk aanwezig waren en verantwoordelijk waren voor vele incidenten. Het commissariaat-generaal kan de machtsovername door de taliban - een extremistische/terroristische groepering die jarenlang verantwoordelijk is geweest voor de oorlog in Afghanistan - nu niet gebruiken om aan te voeren dat Afghaanse verzoekers van internationale bescherming niet langer gevaar lopen in geval van terugkeer naar Afghanistan.

3.1.3. Op basis van hetgeen voorafgaat vraagt verzoeker de Raad in hoofddeorde om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in subsidiaire orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in nog meer ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog volgend stuk bij het voorliggende verzoekschrift:

- Asyls, “Afghanistan : COI Respository, 1st september 2021 – 13th April 2022” (stuk 3).

3.2.2. Bij haar verweernota voegt de verwerende partij een overzicht van bronnen inzake de socio-economische situatie in Afghanistan en voegt zij de *weblinks* toe van de volgende documenten:

- EUAA, “Country Guidance Afghanistan”, april 2022;
- COI Focus, “Afghanistan, Veiligheidssituatie”, 5 mei 2022.

3.2.3. Op 17 april 2023 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de *weblinks* van vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- COI Focus, “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”, 23 september 2022;
- COI Focus, “Afghanistan, Veiligheidssituatie”, 5 mei 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus “Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 13 september 2022.

3.2.4. Op 26 april 2023 maakt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over, met daarbij gevoegd volgende stukken:

- afsprakenverslag psycholoog (stuk 1);
- psychologisch verslag d.d. 18 april 2023 (stuk 2);
- foto's van verzoekers oom en zijn begrafenis (stuk 3).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.3.4. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen of rechtsbeginselen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn.

Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 9.3. van het Verdrag inzake de rechten van het kind, van de artikelen 18, 24 en 41 van het Handvest, van de artikelen 16 en 25 van de richtlijn 2013/32/EU en van de artikelen 20 en 23 van de richtlijn 2011/95/EU, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht. De schending van voormelde artikelen wordt, voor zover al op ontvankelijke wijze, minstens niet dienstig aangevoerd.

3.3.5. De Raad is zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad oordeelt dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders oordelen.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, gedood te worden door de taliban daar hij zich niet bij hen aansloot om *jihad* te voeren.

Blijkens de bestreden beslissing (i) wordt verzoekers algemene geloofwaardigheid al in ernstige mate ondermijnd door zijn verklaringen over zijn identiteit en de daaraan verbonden leeftijd, waarmee hij probeerde de Belgische autoriteiten te misleiden. Verder (ii) slaagde hij er niet in zijn vrees voor de taliban aannemelijk te maken. Zo is het (a) een vraagteken waarom de taliban hem kost wat kost zouden hebben willen rekruteren. Verder (b) is het opvallend dat verzoeker en zijn familie ongetwijfeld op de hoogte waren van het feit dat de taliban jongens (van 15-16 jaar) in de madrassa kwamen rekruteren, maar dat hij toch gewoon verder les bleef volgen in die madrassa en dat er ook geen maatregelen werden genomen om zijn rekrutering te vermijden. Voorts (c) slaagt verzoeker er niet in enige duiding te geven bij de talibanleden die naar de madrassa of het cricketveld kwamen en komen zijn verklaringen niet doorleefd over. Ook (d) handelen de taliban weinig naargelang hun vermeende gedwongen rekrutering. Tot slot (e) kon verzoeker zonder problemen het dorp verlaten, werd hij persoonlijk niet meer benaderd door de taliban en doet de vaststelling dat zijn familie zonder verdere problemen in het dorp kan verblijven, nadat ze de taliban allesbehalve gehoorzaamden, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de vermeende problemen met de taliban. De door verzoeker voorgelegde documenten (iii) kunnen, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, bovenstaande vaststellingen niet veranderen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat deze motieven pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas en dat op grond daarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers redenen waarom hij zijn land van

herkomst zou hebben verlaten, met name zijn beweerde problemen met de taliban. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij evenwel in gebreke blijft, zoals hierna zal blijken.

3.3.6.2. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift vooreerst aanvoert dat het commissariaat-generaal een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de meest nadelige interpretatie te weerhouden en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten te maken, dient opgemerkt te worden dat dit een blote bewering betreft daar verzoeker niet aantoont waar een andersluidende interpretatie of analyse van de verwerende partij tot een andere beslissing zou hebben kunnen leiden. Verzoeker brengt ook geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het commissariaat-generaal onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.3.6.3. De Raad wijst er vooreerst op dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden minderjarigheid ten tijde van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming op 9 november 2020. Uit de beslissing van de Dienst Voogdij van 26 november 2020 blijkt immers dat verzoeker op datum van 24 november 2020 ouder is dan 18 jaar, waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is.

Aangaande zijn leeftijd voert verzoeker in het verzoekschrift aan dat de precieze leeftijd van een persoon er in Afghanistan niet toe doet en hij verwijst naar bronnen waaruit zou blijken dat Afghanen zich over het algemeen niet bewust zijn van hun leeftijd, waarmee hij er echter niet in slaagt de Raad te overtuigen. Een dergelijk algemeen betoog kan immers niet volstaan om de gedane vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Zo bleek uit het administratief dossier dat verzoeker zijn leeftijd wel degelijk kende, gezien hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken een geboortedatum opgaf van 5 augustus 2005 en dus verklaarde vijftien jaar te zijn. Voor zover ook hij geen idee had van zijn leeftijd, kon hij dit op die manier ook kenbaar maken, hetgeen hij niet heeft gedaan. Hier komt nog bij dat uit het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij, aanwezig in het administratief dossier, blijkt dat verzoeker op datum van 24 november 2020 meer dan zes jaar ouder is dan hij aanvankelijk verklaarde en aldus ouder is dan 18 jaar, hetgeen niet verschoond kan worden door de algemene bewering dat het concept tijd in de Afgaanse context een minder belangrijke rol speelt.

Waar verzoeker de bevindingen van het leeftijdsonderzoek in zijn verzoekschrift wenst aan te vechten, benadrukt de Raad dat het resultaat van de medische analyse niet in onderhavige procedure voor de Raad kan worden betwist. De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om, overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Uit niets kan blijken dat hij gebruik heeft gemaakt van deze mogelijkheid. Ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij dan ook vast. Verzoekers kritiek dienaangaande wordt dan ook niet in overweging genomen. In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd, is er bovendien geen enkele rechtsregel die de asielinstanties verplicht om inzake de leeftijdsbepaling van een verzoeker om internationale bescherming enkel rekening te houden met de laagst mogelijke uit een medisch onderzoek gebleken leeftijd. Zelfs indien *in casu* met de laagst mogelijke leeftijd in het medisch onderzoek van verzoeker wordt rekening gehouden, namelijk 20,1 jaar op datum van 24 november 2020, blijkt dat verzoeker hoe dan ook niet minderjarig was ten tijde van zijn aankomst in België. Daar hij bij aankomst verklaarde 15 jaar en minderjarig te zijn, en zich dus op zijn minst 5 jaar jonger voordeed dan hij in werkelijkheid was, blijkt wel degelijk dat hij heeft getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden.

Het betoog dat verzoeker zijn leeftijd niet kende en ervan, zo hij herhaalt, uitging dat zijn voorgehouden leeftijd, op basis van zijn taskara en de informatie die hij van zijn grootvader kreeg, zijn werkelijke leeftijd was, kan niet overtuigen. Dit betoog vermag immers geen afbreuk te doen aan de vaststelling dat er een wel heel groot verschil is tussen verzoekers beweerde geboortedatum bij de Dienst Vreemdelingenzaken en de geschatte leeftijd op basis van het wetenschappelijk onderzoek. Bovendien kan redelijkerwijze worden aangenomen dat een dermate groot verschil, van verschillende jaren, met zijn vermeende leeftijdsgenoten in Afghanistan verzoeker in de loop der jaren en gedurende zijn ontwikkeling en groei

toch zou moeten zijn opgevallen. Dat verzoeker niet zou hebben geweten dat hij in wezen jaren ouder was, kan dan ook niet worden aangenomen. Door in zijn verzoekschrift louter te volharden in zijn verklaring dat hij zich baseerde op wat zijn grootvader hem over zijn leeftijd vertelde en dat hij met betrekking tot zijn leeftijd doorheen de administratieve procedure steeds consistent is gebleven, weerlegt verzoeker dan ook niet dat hij onjuiste verklaringen aflegde over zijn leeftijd en voorts valt het ook te betwijfelen dat een grootvader zich op zulke flagrante wijze zou vergissen over de leeftijd van zijn kleinkind.

Waar hij opwerpt dat hij de data en maanden niet kent en dan ook onmogelijk nauwkeuriger kon zijn over zijn leeftijd, stipt de Raad aan dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud, gevraagd naar zijn leeftijd, aangaf dat hij de jaartallen in de Afghaanse kalender kent en ermee kan werken (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 5-6). Zelfs indien, gelet op het analfabetisme van verzoeker, kan worden aangenomen, zo hij verklaarde, dat hij de maanden van de Afghaanse kalender niet kent, dan nog kan dit niet verschonen waarom er een verschil van jaren zit tussen de opgegeven geboortedatum en de wetenschappelijk bepaalde leeftijd.

Waar hij aanvoert dat de *protection officer* hem op geen enkel moment tijdens het persoonlijk onderhoud heeft gevraagd naar het verschil tussen de opgegeven geboortedatum en de leeftijd volgend uit de medische test, merkt de Raad op dat uit verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt dat hij op de hoogte was dat er een leeftijdsonderzoek was gevoerd (*ibid.*, p. 5) zodat hij, indien hij zijn standpunt hierover had willen toelichten, hiertoe in de mogelijkheid was. Ten andere bemerkt de Raad dat het niet de taak is van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Derhalve is de stelling van verzoeker, dat hem hierover geen vragen werden gesteld, niet dienstig en bovendien werd verzoeker afdoende bevraagd over zijn leeftijd tijdens het persoonlijk onderhoud.

De stelling dat de geboortedatum in de taskara vaak willekeurig wordt gekozen op basis van de fysieke verschijning, verschoont, noch verklaart het gegeven dat verzoeker na voormeld leeftijdsonderzoek blijft volhouden en naar zijn taskara verwijst.

Verzoeker geeft wat betreft de door hem neergelegde taskara ook te kennen dat de commissaris-generaal zijn taskara heeft genegeerd op grond van het bestaan van corruptie in Afghanistan. Aangaande de beoordeling van de voorgelegde taskara dient vastgesteld te worden dat de commissaris-generaal niet heeft nagelaten deze in zijn beoordeling te betrekken. Zo wordt op goede gronden geoordeeld dat de door verzoeker neergelegde taskara niet in staat is een ander licht te werpen op de bevindingen van het leeftijdsonderzoek. Bovendien wordt terecht gesteld dat, daar uit de toegevoegde informatie blijkt dat Afghaanse (identiteits-)documenten weinig bewijswaarde hebben omdat ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn en dat de voorgelegde taskara werd opgemaakt in Afghanistan in verzoekers afwezigheid en op vraag van zijn grootvader na zijn vertrek, de bewijswaarde van de (originele) taskara danig wordt ondermijnd en gerelativeerd.

Waar verzoeker aanhaalt dat de redenering van de commissaris-generaal tegenstrijdig is omdat hij zijn nationaliteit en herkomst, zoals die blijkt uit zijn taskara en geboorteakte, niet in twijfel trekt, merkt de Raad ten overvloede nog op dat het gegeven dat niet wordt getwijfeld aan de nationaliteit en herkomst van verzoeker nog niet maakt dat de in de taskara opgegeven geboortedatum ook daadwerkelijk de juiste zou zijn.

Waar verzoeker nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in de continentale rechtstraditie. Verzoeker verduidelijkt bovendien niet in welke mate de feitelijke omstandigheden die tot de genoemde zaken hebben geleid gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot zijn verzoek om internationale bescherming.

Aangezien leeftijd een essentieel element is van de identiteit en er toch kan besloten worden dat verzoeker frauduleuze verklaringen hierover afgelegde, heeft verzoeker wel degelijk getracht de Belgische asielinstanties te misleiden en te doen geloven dat hij minderjarig was ten tijde van het indienen van het verzoek.

De voorgaande vaststellingen inzake de leeftijd van verzoeker vormen, ofschoon op zich niet doorslaggevend om het verzoek om internationale bescherming af te wijzen, een negatieve indicatie voor zijn algemene geloofwaardigheid. Deze vaststellingen hebben ook gevolgen voor de context van het door verzoeker ten berde gebrachte asielrelaas.

3.3.6.4. Verzoekers betoog in het verzoekschrift over zijn kwetsbaarheid en leeftijd is niet van die aard dat het afbreuk vermag te doen aan de in bestreden beslissing aan zijn verklaringen verboden vaststellingen. Behoudens wat hierboven reeds werd gesteld, laat verzoeker immers na om *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze zijn jonge leeftijd, ongeletterdheid of gebrek aan scholing zijn verklaringen of de beoordeling daarvan door de commissaris-generaal hebben beïnvloed. Een dergelijk summier betoog kan dan ook niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing, laat staan tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

De Raad benadrukt dat van een kandidaat-vluchteling die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven in zijn land van herkomst en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt mag worden verwacht dat hij coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt over de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Ook van een jeugdig persoon met een beperkte opleiding kan worden verwacht dat hij duidelijke, volledige, geloofwaardige en doorleefde verklaringen aflegt over de gebeurtenissen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten en die hij beweert persoonlijk te hebben meegemaakt. *In casu* blijkt uit het leeftijdsonderzoek niet dat verzoeker op het moment van de feiten die hij aanhaalt ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming dermate jong was dat moet worden aangenomen dat hij de beweerde gebeurtenissen niet bewust heeft meegemaakt en bijgevolg niet in staat kan worden geacht hierover volledige en doorleefde verklaringen af te leggen. Verzoeker toont tevens niet aan dat ongeletterdheid de verstandelijke vermogens in die mate beperkt of aantast dat hij niet in staat zou zijn om met betrekking tot de kerngegevens van zijn relaas en vrees aannemelijke en overtuigende verklaringen af te leggen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt verder dat met verzoekers psychologische problematiek rekening werd gehouden, maar dat er in zijn hoofde geen bijzondere procedurele nood kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde steunmaatregelen rechtvaardigt:

“Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten, moet er immers op worden gewezen dat deze niet aantonen dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Uit de medische documenten komt naar voren dat symptomen gelinkt aan PTSD werden vastgesteld: nachtmerries, slaapproblemen, stress, hoofdpijn, depressieve stemmingen, concentratieproblemen, buikpijn, en angst- en paniekaanvallen. Inzake dit alles wordt u psychologisch en medicamenteus behandeld en verder opgevolgd. U gaf zelf ook aan dat de psychologische begeleiding en de medicatie die u neemt u helpen (CGVS p. 2, 3). Nog voor de start van het persoonlijk onderhoud werd er opgemerkt dat er geen vertrouwenspersoon aanwezig was, die het onderhoud zou meevolgen. Er werd u de keuze gegeven om het onderhoud op een ander moment te laten doorgaan met een vertrouwenspersoon of op dat moment te starten zonder (CGVS, p.2). U haalde zelf aan dat u die dag wilde starten, daar het u was die uw verhaal moest vertellen, of dit nu met of zonder vertrouwenspersoon zou zijn. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op 4 mei 2021 op het CGVS werd u gevraagd of u zich goed voelde om het interview die dag af te leggen, waarop u ja antwoordde (CGVS, p.2). Verder werd u meegedeeld dat u het zeker moest melden wanneer u zich niet goed zou voelen, dat er altijd een extra pauze kon gehouden worden, en dat er geen tijdsdruk was om alles diezelfde dag te behandelen (CGVS, p.2). Na de eerste pauze werd u opnieuw gevraagd of u zich nog steeds in orde voelde en het zag zitten om verder te doen, opnieuw antwoordde u instemmend (CGVS, p.14). Hierna werd er nog tweemaal gepauzeerd op uw aanvraag. Er werden ook geen ernstige moeilijkheden vastgesteld gedurende het persoonlijk onderhoud. Ook op het einde van het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of u het gevoel had dat u alles hebt kunnen vertellen tijdens het onderhoud, waarop u opnieuw bevestigend antwoordde, en ook uw advocaat maakte geen opmerkingen over het verloop van het persoonlijk onderhoud (CGVS, p.27).”

Zoals in de verweernota van de verwerende partij terecht wordt aangehaald, missen verzoekers opmerkingen in het verzoekschrift, dat geen rekening werd gehouden met zijn psychologische problemen, feitelijke grondslag. De door verzoeker tijdens de administratieve procedure neergelegde documenten met betrekking tot zijn mentale gezondheidstoestand werden meegenomen in de beoordeling, maar tonen niet aan dat verzoeker zijn asielmotieven niet naar behoren zou kunnen uiteenzetten. Verzoeker ging ook niet in op de hem, voor het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud, geboden mogelijkheid om het onderhoud op een ander moment te laten doorgaan in het bijzijn van een vertrouwenspersoon. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt voorts dat dit op normale wijze is kunnen verlopen, dat aan verzoeker meermaals pauze werd toegestaan en hieruit kunnen geen

noemenswaardige problemen worden afgeleid. Verzoeker, noch zijn advocaat maakten op het einde van het onderhoud, of erna, opmerkingen over het verloop ervan en verzoeker gaf aan dat hij alles heeft kunnen vertellen. Verzoeker laat na *in concreto* aan te duiden hoe zijn psychologische problemen het beantwoorden van de vragen tijdens het persoonlijk onderhoud zouden kunnen hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Bij de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota zijn een afsprakenverslag van verzoekers psycholoog, alsook een nieuw psychologisch verslag gevoegd. De Raad merkt vooreerst op dat uit het afsprakenverslag enkel kan worden afgeleid dat verzoeker thans meer dan twee jaar psychologisch wordt opgevolgd, wat ook geenszins wordt betwist. De opvolging wordt tevens bevestigd in het verslag van verzoekers psycholoog van 18 april 2023. In dit verslag wordt verder gesteld dat verzoeker symptomen vertoont van posttraumatisch stresssyndroom en dat hij paniekaanvallen heeft. Volgens de psycholoog lijken deze symptomen direct verbonden te zijn met de problemen van verzoeker met de taliban en de vlucht uit zijn land van herkomst. Ofschoon in het verslag op zeer summiere en algemene wijze wordt gesteld dat verzoeker tijdens de sessies angstsignalen vertoont, dat hij zich soms moeilijk kan concentreren en dat verzoeker vaak vermeldt dat hij geheugenproblemen heeft, blijkt uit dit verslag nergens dat de door verzoeker beweerde geheugenproblemen werkelijk onderzocht zouden zijn, laat staan dat deze hem zouden verhinderen op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure. De Raad stelt daarnaast vast dat de bevindingen in het verslag over de oorzaken van zijn symptomen louter gemaakt zijn op basis van de verklaringen van verzoeker zelf. In zoverre verzoeker tracht te laten uitschijnen dat de voorliggende medische attesten zouden volstaan om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werd geïsoleerd en vervolgd, dient te worden opgemerkt dat dergelijke medische attesten op zich geenszins kunnen volstaan om aan te tonen dat verzoekers verklaringen zouden berusten op de waarheid. Er dient te worden opgemerkt dat medische attesten geenszins een sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een (medisch) attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald, blijkt uit de voorliggende attesten dat de arts zich baseerde op verzoekers verklaringen over de eerder meegemaakte traumatische gebeurtenissen en dit geldt evenzeer voor het attest waarin vaststelling wordt gedaan omtrent twee littekens die verzoeker heeft op zijn hoofd, naar eigen zeggen ten gevolge van de beweerde vervolgingsfeiten en specifiek door de slagen die hij kreeg op zijn hoofd van een talibanlid. De Raad beaamt dat hieruit geenszins kan worden afgeleid in welke omstandigheden hij desbetreffende littekens op het hoofd opliep.

In verband met de paniekaanvallen van verzoeker, die verzoeker ter sprake bracht tijdens het persoonlijk onderhoud, en die vermeld worden in meerdere van de voorliggende attesten, kan nog worden opgemerkt dat verzoeker aangaf dat deze thans min of meer onder controle zijn door de medicatie die hij neemt. Zonder medicatie duren de aanvallen tien tot vijftien minuten. Hoe dan ook houden medische problemen op zich geen verband met de criteria van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria, vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. In zoverre verzoeker zich beroept op zijn medische situatie *an sich*, dient hij desgevallend de hiertoe geëigende procedure aan te wenden, namelijk een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9^{ter} van de Vreemdelingenwet.

3.3.6.5. Dat er in de bestreden beslissing geen tegenstrijdigheden vermeld worden tussen de verklaringen van verzoeker, betreft een argument dat niet relevant is. De niet aannemelijkheid van een relaas kan immers niet alleen uit tegenstrijdigheden worden afgeleid. Het is het geheel van onaannemelijkheden die de commissaris-generaal terecht deden besluiten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging jegens de taliban heeft.

3.3.6.6. De Raad treedt het oordeel van de commissaris-generaal bij dat verzoeker de door hem voorgehouden gedwongen rekrutering door de taliban en de daaruit volgende problemen niet aannemelijk weet te maken.

3.3.6.6.1. Vooreerst wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat verzoekers verklaringen niet overeenstemmen met de beschikbare objectieve landeninformatie over rekrutering door de taliban. Het gegeven dat rekrutering voorkwam in Afghanistan voor de machtsovername wordt op zich niet betwist. Dat gedwongen rekrutering een realiteit is, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift poneert, blijkt echter niet afdoende uit de beschikbare objectieve informatie in het rechtsplegingsdossier.

Uit het COI-rapport van het voormalige EASO, “*Afghanistan Recruitment by Armed Groups*” van september 2016 (administratief dossier, map landeninformatie, stuk 2) en de EUAA *Country Guidance* van april 2022, waarnaar wordt verwezen via *weblink* in de aanvullende nota van de verwerende partij, blijkt dat de taliban (voorafgaand aan hun machtsovername in Afghanistan in 2021) zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering omdat ze doorgaans voldoende vrijwilligers hadden die zich bij hen wilden aansluiten, hetgeen ook strookt met verzoekers verklaring dat er reeds jongens waren die zich in zijn dorp op eigen initiatief bij de taliban aansloten, nadat de taliban kwamen preken in de madrassa (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 22). Rekrutering door de taliban was doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Daarbij werd een beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. De individuele en gedwongen wijze van rekrutering die verzoeker schetst, komt slechts zelden voor. Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's werd georganiseerd. Concreet waren het meestal de stamouderen en commandanten die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestond tussen het dorp en de taliban. Een rekrutering zonder enige tussenkomst van lokale vertegenwoordigers of enig beroep op andere banden was in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig.

Verzoeker meent dat zijn relaas steun vindt in de door hem aangehaalde documentatie, doch de Raad kan dit betoog niet volgen. Verzoeker slaagt er, met het citeren uit algemene informatie en getuigenissen die geen betrekking hebben op zijn persoon, immers niet in de pertinente overwegingen te ontcrachten op grond waarvan terecht wordt besloten dat hij niet *in concreto* aannemelijk maakt dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de geschetste rekruteringswijze van de taliban. Hij brengt geen concrete, geloofwaardige en zwaarwichtige elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn persoonlijke situatie afwijkt van de algemene gang van zaken en waardoor alsnog aannemelijk kan worden gemaakt dat een gedwongen rekrutering heeft plaatsgevonden. Dat de taliban een klopjacht op hem zouden hebben gehouden om hem gedwongen te rekruteren is weinig geloofwaardig.

Daar komt bij dat verzoeker en zijn familie op de hoogte waren van het feit dat de taliban jongens (van 15-16 jaar) in de madrassa kwamen rekruteren, maar dat hij toch gewoon verder les bleef volgen in die madrassa en dat er daarbovenop door hemzelf en zijn familie geen maatregelen werden genomen om zijn rekrutering te vermijden en hem in veiligheid te brengen. Dit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de voorgehouden gedwongen rekrutering, zoals in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt onderbouwd:

“Verder is het opvallend dat u en uw familie ongetwijfeld op de hoogte waren van het feit dat de taliban jongens (van 15-16 jaar) in de madrassa kwamen rekruteren, maar dat u toch gewoon verder les bleef volgen in die madrassa. Daarbovenop werden geen maatregelen genomen om uw rekrutering te vermijden. U haalt aan dat in het verleden reeds jongens beïnvloed werden door de taliban en zich ofwel aansloten bij hen ofwel samen met hun familie zochten naar een oplossing (CGVS, p.21). Ook zegt u dat de mensen in het dorp er wel van op de hoogte waren, maar dat ze er niets tegen durfden of konden inbrengen (CGVS, p.22). U geconfronteerd met het gegeven waarom u dan niet eerder vertrok om de rekrutering te ontlopen, stelt u dat u niet wist dat ze u ook zouden willen rekruteren, dat het de eerste maal was dat u hen over jullie hoorde praten (CGVS, p.23). Dit is echter een allesbehalve afdoende verklaring. Als er de hele tijd jongens van ongeveer 15-16 jaar gerekruteerd werden in de madrassa, dan zal het logischerwijs ook uw beurt zijn wanneer u deze leeftijd bereikt. Dat u bijgevolg niet op de hoogte zou geweest zijn dat ze dit aan u konden vragen, slaat nergens op. Nogmaals herhaald waarom u dan niet eerder vertrok, geeft u aan dat ze iemand vroeg of laat toch op het spoor zouden komen, zelfs als je naar een ander district zou vertrekken (CGVS, p.23). Opnieuw verklaart dit geenszins waarom u of uw familie op voorhand geen maatregelen namen. Het was duidelijk dat uw beurt zou komen. Dat u en uw familie bijgevolg geen stappen ondernamen om u in veiligheid te brengen of de rekrutering te vermijden, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze gedwongen rekrutering door de taliban.”

Door in het verzoekschrift eenvoudigweg aan te halen dat zijn houding, door in zijn regio waar de taliban regeerden naar de madrassa te blijven gaan, niet ongeloofwaardig is, dat in Afghanistan de meeste kinderen naar de madrassa gaan, dat hij niet kon weten dat hij gedwongen gerekruteerd zou worden, dat het blijven naar de madrassa gaan slechts een van de vele risico's was en door bepaalde van zijn verklaringen bij het commissariaat-generaal te herhalen, slaagt verzoeker er niet in de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. In de door verzoeker geschetste context kon er redelijkerwijze van hem of zijn familie worden verwacht dat hij, eens hij de daartoe geschikte leeftijd had bereikt, tevens gerekruteerd zou worden in de madrassa, zodat kon verwacht worden dat hij en zijn familie voorzorgsmaatregelen zouden hebben genomen, *quod non*.

Waar hij aanhaalt dat hij niet kon weten dat hij het rechtstreeks doelwit zou worden aangezien hij dacht dat de taliban mensen met een bepaald doel rekruteerden, merkt de Raad nog op dat verzoeker zelf aangaf dat de taliban vooral jongens van 15-16 jaar zochten en vooral diegenen waarvan de vader overleden was of iemand die geen gezagsvoerder boven zijn hoofd had (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 21). Aangezien verzoeker zijn vader overleden was, kon hij, net gelet op zijn verklaringen, verwachten dat ze hem zouden aanspreken om deel te nemen aan de *jihad*. Dat hij dacht dat degenen die naar de *jihad* gingen gebrainwasht waren en niet gedwongen werden om zich aan te sluiten, verklaart nog niet waarom verzoekers familie gelet, zo weze herhaald, op de door hemzelf geschetste context geen voorzorgsmaatregelen heeft genomen.

3.3.6.6.2. Verder slaagt verzoeker er niet in om enige duiding te geven bij de talibanleden die wekelijks naar de madrassa of het cricketveld kwamen en die toch enige bekendheid moeten genieten in de regio, daar ze de moeite deden om naar het dorp of de madrassa te komen en ze wilden dat de jongeren zich vrijwillig zouden aansluiten (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 21-22). Verzoeker kan zich niet verschuilen achter zijn beweerde minderjarigheid ten tijde van de beweerde feiten. Immers, zoals hiervoor genoegzaam is komen vast te staan, was verzoeker toen reeds meerderjarig. Hij kan zich verder ook niet verschuilen achter zijn psychologische problemen om te verschonen waarom hij over deze talibanleden geenszins doorleefde verklaringen kan afleggen. Bovendien kan redelijkerwijze van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat deze, indien hij zichzelf niets meer zou kunnen herinneren, ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich bij zijn achtergebleven netwerk te informeren naar deze talibanleden. Dat verzoeker kennelijk naliet dit te doen, getuigt van een verregaand gebrek aan interesse voor de voorgehouden problemen en situatie en doet verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vrees voor vervolging.

3.3.6.6.3. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing terdege gesteld dat het door verzoeker geschetste optreden van de taliban in het kader van de beweerde gedwongen rekrutering niet weet te overtuigen:

“Ook handelen de taliban weinig naargelang hun vermeende gedwongen rekrutering. Zo geven ze aan dat u zich moest voorbereiden om mee te gaan, maar zeggen ze geenszins wanneer dit zal zijn (CGVS, p.23). Bijgevolg geven ze u alle vrijheid om te vluchten en aan hun rekrutering te ontkomen. Wanneer de taliban echter dermate nood hebben aan rekruten, dat ze zelfs zouden overgaan tot een gedwongen rekrutering, kan verwacht worden dat ze er alles aan zouden doen om ontsnappingen te voorkomen. Het ondermijnt de geloofwaardigheid van hun gedwongen rekrutering dat ze hier geen oog voor hebben. Toen de taliban uw huis binnenvielen, lijkt u vrij makkelijk te zijn kunnen ontsnappen. Zelfs toen een lid van de taliban u met zijn wapen op het hoofd sloeg, was u in staat weg te lopen. Na twee of drie uur kon u zonder problemen terugkeren naar uw huis, waarbij de taliban blijkbaar geen oogje in het zeil hielden (CGVS, p.24). Na dit voorval, waarbij uw oudere oom N.M. zou ontvoerd zijn, blijft u vervolgens gewoon buitenshuis komen en gaat u verder op pad met de dieren (CGVS, p.20). Op die manier ontdekte u het lichaam van uw oom. Dat u echter opnieuw geen voorzorgsmaatregelen lijkt te nemen en u zich verder buitenshuis bleef begeven zonder enige bescherming tegen de taliban, terwijl deze naar u op zoek waren, ondermijnt de geloofwaardigheid van hun vermeende bedreigingen ten zeerste.”

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Door aan te halen dat hij zich niet in de schoenen van de taliban kan plaatsen en het uiten van blote beweringen en veronderstellingen slaagt verzoeker er geenszins in de terechte bemerking, dat de taliban zeer laks waren en verzoeker de mogelijkheid boden te ontsnappen, in een ander daglicht te plaatsen. Waar verzoeker opwerpt dat uit zijn verklaringen niet met zekerheid kan worden afgeleid dat hij gedurende de paar dagen na het bezoek van de taliban en de ceremonie voor zijn overleden oom thuis is gebleven, merkt de Raad op dat uit verzoekers verklaringen wel ondubbelzinnig blijkt dat hij na het bezoek van de

taliban waaraan hij was ontvlucht, toen hij zag dat hun *pick-up* niet meer voor zijn huis stond, na twee tot drie uur terug naar huis is gekeerd. Los van de vraag of verzoeker gedurende de paar dagen tussen het bezoek van de taliban en de ceremonie al dan niet in zijn huis verblijf, blijkt uit zijn verklaringen dat hij na de terugkeer naar zijn huis ook nog buitenshuis ging en verder op pad ging met zijn dieren zonder enige bescherming. Deze houding en dit gedrag zijn geenszins in overeenstemming te brengen met de beweerde vrees voor vervolging voor de taliban die naar hem op zoek waren.

3.3.6.6.4. Tot slot komt het bevreemdend voor dat verzoekers zijn dorp zonder problemen heeft kunnen verlaten, dat hij niet meer persoonlijk werd benaderd door de taliban en dat zijn familie zonder verdere problemen in het dorp kan verblijven. In dit verband overweegt de commissaris-generaal terdege als volgt:

“Alleen uw grootvader werd nog aangesproken omtrent u en ontving ook bedreigingen. Zo stelden de taliban dat hij voor zijn leven moest vrezen en dat ze jullie huis in brand zouden steken, indien u geen jihad zou doen (CGVS, p.23). Echter bleef uw grootvader weigeren, stuurde hij u niet naar de taliban en hielp u daarenboven zelfs de regio ontvluchten. Dat de taliban hun bedreigingen geenszins nakomen, maar uw grootvader tot op heden alleen maar mondeling zouden aanspreken ondanks hun eerdere ernstige dreigementen, doet de wenkbrauwen fronsen. U haalt aan dat de taliban niets zeggen tegen oudere of bejaarde personen en dat ze hem sparen (CGVS, p.25). Waarom de taliban bijgevolg in eerste plaats uw grootvader zouden bedreigen om u over te leveren, blijft dan ook een vraagteken. Dat uw familie zonder verdere problemen in het dorp kan verblijven, nadat ze de taliban allesbehalve gehoorzaamden, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vermeende problemen met de taliban.”

Ook deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig. Door de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal louter te ontkennen, door het uiten van vergoelijkingen en door het herhalen van de eerdere gezegden slaagt verzoeker er niet in aan de hand van concrete elementen de voorgaande bevindingen te ontkrachten, laat staan weerleggen. Waar hij stelt dat hij pas twee dagen na de ceremonie zijn land ontvluchtte, verklaart hij nog niet waarom de taliban hem, na het eenmalig bezoek aan zijn huis, met rust lieten. Waar hij beweert dat de taliban hem zochten en het derhalve onwaarschijnlijk is dat zijn gezin nog ernstige problemen zou hebben gehad nadat hij vertrokken was, slaagt hij er niet in aan te tonen waarom de taliban hun ernstige geuite bedreigingen niet langer waar zouden hebben willen maken en enkel zijn grootvader mondeling aanspraken. Waar hij herhaalt dat zijn oudste oom werd meegenomen en vermoord door de taliban, toont dit net aan dat de taliban het ernstig meenden waardoor het weinig aannemelijk is dat zijn grootvader, moeder en twee jongere broers van thans, volgens verzoekers verklaringen, 11 en 13 jaar na zijn vertrek geen problemen meer ondervonden. Dat hij en zijn jongste oom gevlucht waren verandert hier niets aan.

3.3.6.6.5. Bovendien dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat commissaris-generaal heeft doen besluiten dat er geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers zogenaamde rekrutering door de taliban.

3.3.6.7. Waar hij ter terechtzitting kopieën van niet-gedateerde foto's neerlegt die moeten aantonen dat zijn oom door de taliban werd gedood, merkt de Raad nog op dat uit deze foto's geenszins kan worden afgeleid dat de persoon die erop staat afgebeeld en die dood is werkelijk verzoekers oom is, laat staan dat deze omwille van de door verzoeker beweerde problemen door de taliban zou zijn gedood.

3.3.6.8. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

3.3.6.9. Verzoeker wijst in het verzoekschrift nog op het feit dat uit verschillende ‘rapporten’ blijkt dat de taliban personen die naar Europa zijn gevlucht of er zijn gebleven, beschouwen als hun vijanden, spionnen of ongelovigen. Hij benadrukt dat de taliban momenteel de volledige controle over het grondgebied en de staatsinstellingen hebben, waardoor zij iedereen die terugkeert naar Afghanistan kunnen identificeren. Verzoeker oppert in dit verband dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan rechtstreeks door de taliban zal worden geïdentificeerd en in een categorie zal worden ingedeeld vanwege zijn verblijf in Europa. Hij meent dat hij hierdoor zeer waarschijnlijk zal worden mishandeld. Te meer daar uit talrijke rapporten blijkt dat buitengerechterlijke executies en gedwongen verdwijningen talrijk zijn sinds de taliban de macht overnamen.

Vervolgens kan op basis van de objectieve landeninformatie, aanwezig in het rechtsplegingsdossier, de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-factoregering* opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken

(EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (*Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag

worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker maakt vooreerst nergens aannemelijk dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zullen kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Enig internaliseren van westerse waarden en normen wordt niet *in concreto* aangetoond.

De Raad herhaalt in deze verder dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Leeftijdsonderzoek heeft uitgewezen dat verzoeker een volwassen man is, die begin 2020 op meerderjarige leeftijd uit Afghanistan vertrok. Verzoeker laat na om *in concreto* aan te tonen dat hij ondertussen dermate zou zijn verwesterd of als zodanig zou worden gepercipieerd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan. Hij brengt immers geen enkele concrete informatie aan die betrekking heeft op zijn persoonlijk situatie en die invulling geeft aan de beweerde verwestering. De duur van zijn verblijf in België sinds november 2020 is, zonder verdere invulling ervan, niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Met een loutere verwijzing naar zijn verblijf in Europa en in België in het bijzonder, zonder meer, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij daadwerkelijk is verwesterd, noch dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Met zijn zeer summier betoog maakt verzoeker tevens niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als verwesterd, ongelovige of spion dan wel ‘besmet’ door de westerse waarden en als persoon die de sociale normen niet respecteert.

De Raad herinnert eraan dat uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen.

Wat betreft het betoog over het leven onder talibanbewind en de verwijzing naar talrijke rapporten over buitengerechterlijke executies en gedwongen verdwijningen sinds de taliban aan de macht kwamen, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie, zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

3.3.6.10. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen

individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-

economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen bij die hierover anders doen denken. Waar hij hierin verwijst naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, brengt hij geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse.

Waar verzoeker stelt dat de toepassing van de subsidiaire bescherming een verantwoordelijkheid van de actoren vereist, maar dat deze verantwoordelijkheid niet impliceert dat deze actoren vrijwillig handelen daar artikel 15 (b), van de Kwalificatierichtlijn anders zinloos zou zijn, kan hij niet worden bijgetreden. De Raad bemerkt dat het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst een aspect van de socio-economische situatie in dit land betreft, waardoor de Raad meent dat de redenering van het Hof van Justitie in de arresten *M'Bodj* (C-542/13) en *M.P.* (C-353/16) naar analogie kan worden toegepast. Dit betekent dat er dus wel degelijk sprake moet zijn van een opzettelijk gedrag (handelen of nalaten) van een actor. Dit standpunt wordt ook onderschreven door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022 (p. 32 en 115) en in de EASO "*Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*" van december 2016 (p. 109). Ten slotte wijst de Raad erop dat ook het EHRM verwijst naar een element van opzettelijkheid in zijn rechtspraak (EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 89; EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *Sufi en Elmi*, § 281).

Waar verzoeker laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood aldaar gelijkaardig is aan de extreme humanitaire situatie in Somalië, zoals omschreven door het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*", kan hij evenmin worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker erop wijst dat de humanitaire crisis nog wordt verergerd door het optreden van de Afghaanse staat die nu volledig door de taliban wordt gecontroleerd en dat deze crisis nog verergerd is door de blokkering van de hulp door internationale actoren, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich noch Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van regeringsfunctionarissen de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen. De Raad is verder van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt

gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest nr. 257 586 van 1 juli 2021 van de Raad, dient onderstreept te worden dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.7.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van

vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en '*unexploded ordnance*', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*", en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Met zijn verwijzing naar een uittreksel uit Asylos "*Afghanistan. COI Repository. 1st September 2021 – 27th July 2022*" (verzoekschrift, stuk 3) en het betoog dat talrijke incidenten zich hebben voorgedaan sinds de machtsovername door de taliban waarbij burgerslachtoffers vielen, werd bij de beoordeling van zijn nood aan subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet rekening gehouden.

Gelet op de actualisatie van de landeninformatie door de verwerende partij bij de aanvullende nota van 17 april 2023 kan verzoeker ook niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing voorbarig is en dient vernietigd te worden totdat een betrouwbaar en volledig informatieverlag wordt opgesteld. De informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst is bovendien dezelfde, of ligt minstens in lijn, met deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

Het verzoekschrift stelt dat voorheen aan een Afghaan de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend wanneer in zijn specifieke regio van herkomst de taliban de macht hadden. Dergelijk argument, nog los van het feit dat dit een blote bewering betreft, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling

met betrekking tot de afname van het geweld en de verbeterde veiligheidssituatie, die wordt beoordeeld in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst naar het verleden, naar het conflict tussen de taliban en de toenmalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen. Deze situatie bestaat niet langer, omdat enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict zijn verdwenen.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *“Country Guidance Afghanistan”* van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

3.3.7.4. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

3.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.9. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

3.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS